



I. évfolyam, 8. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. augusztus.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Az alkalom.

„Ime, itt a kellemetes idő, itt az üdvösségnek napja.” 2. Kor. 6. 2.

Sok embernek megvan az a rossz szokása, hogy vagy folyton a régi jó időkről beszél, melyek soha többé vissza nem térnek, vagy pedig egy jobb jövőre érkezését várja. Eközben megelégedik a mai nappal, a jelen igazi megismeréséről és felhasználásáról. Pedig a legjobb idő mindig a mai nap a maga jó alkalmával. Amit ma elmulasztunk, azt holnap többé vissza nem hozhatjuk.

Élt Angliában jó sok évvel ezelőtt egy fiatal tehetséges festőművész, akinek előkelő pártfogók ajánlatára a királyné megengedte, hogy őt lefesthesse. Meghatározták az időt és helyet, ahol az első ülésnek megtörténnie kellett volna. A festő áradt a boldogságtól. Megjött életének a jó alkalmára. Mert ha sikerül néki a királyné képmását jól megfestenie, amiben ő egyáltalában nem kételkedett, akkor úgyszólván szerencséje meg lesz alapozva. Ezáltal egy csapásra nemcsak felkerül az ország legelső művészei sorába, hanem mihamar annyi munkát is kap, hogy egész életére minden gondtól megszabadulna. Elérkezett a kijelölt idő. A királyné fejedelmi pontossággal megjelent, várt három, öt, nyolcz percig, de a festő nem jött meg. Előkészületeivel a fontos munkára nem lett idejében készen és lekészt. A királyné nyolcz percnyi várakozás után boszusan távozott. A művész két percczel később érkezett meg. Közölték vele, hogy a királynénak nincs többé ideje részére. A festő szabadkozott, bántódott, boszankodott, de mindhiába. Elmu-

lasztotta életének legnagyobb szerű alkalmát és sem bánata, sem szemrehányásai önmagának, semmi a világon nem segíthetett, a királyné többé nem bocsátotta maga elé.

Vajjon a mi életünknek mi a legnagyobb szerű alkalmára?

A királyok Királya, az égnek és földnek Ura a rövid földi létet úgy nyújtja nekünk, mint az alkalmat, hogy hozzá térjünk és igaz bűnbánattal meg élő hittel a Krisztusban való üdvösséget megragadjuk. Azt mondja az apostol levelében: „Ime, itt a kellemetes idő, ime, itt az üdvösség napja.” Ma van az alkalom. „Oh, én előbb élvezni akarom az életet, — így szólt valaki, — ráérek megtérni halálom előtt!” Micsoda balga beszéd! Hát tudod-e, hogy mikor fogsz meghalni? Nem lehet-e a mai nap életedben az utolsó? Az egyetlen idő, melylyel biztosan rendelkez, az a „ma” és a „most”. Most van a te életed jó alkalmára. Vigyázz, ha elmulasztod, tán örökre későn lesz. Rajta, olvasóm, ragadd meg az alkalmat és keresd az Istent még ma! M.

Utiképek Angliából és Skócziából.

1. Egy vasárnap Londonban.

Ezen kis lap kiadója részvehetett a június havában Edinburg skót fővárosban megtartott nagy világmissziói gyűlésen, ahol oly mélységes benyomásokat szerzett, hogy azok bizonyára maradandó áldással hatnak rá és a munkára, melybe az Úr állította. Nekünk kötelességünk, hogy amit Istentől nyertünk, azt másokkal is közöljük. Ezért a jelen és a következő számokban elbeszélünk

egyetmást a nagyszerű dolgokról, amiket láttunk és hallottunk. A Békeharang kis terjedelme nem engedi meg, hogy oly részletesen számot adjunk, ahogy szeretnők, de az olvasó talán a kevesebbet is szívesen fogadja.

A gyűlés előtti két héten egyéb nevezetes konferenciákon is résztvettem, és pedig *Freudenstadtban* a délnémet és *Brémában* az északnémet konferencia ülésein. Azután a legrövidebb úton. *Rotterdamon*, *Hock van Hollandon* és *Harwichon* át *Londonba* utaztam. Itt akartam tölteni a következő vasárnapot, június 12-ikét.

London városában, a maga hét millió lakosával, van látnivaló elég. Engem leginkább azon helyek érdekelték, melyek az újkori ébredés mozgalmára emlékeztetnek és ezeknek Istentől rendelt eszközeire, *Wesley Jánosra* és *Károlyra*, a metodizmus alapítóira.

Szombaton meglátogattam a Westminster apátságot (Westminster abbey), London legnagyobb és legjelentősebb templomát.

Az egymást követő századokon át királyok és népek tervezgettek, építettek, míg azután megalkották az angolok hitének, művészetének és történelmének ezen kiváló emlékét. Már az épület külseje is elragadó. Az angolok nem másolták egyszerűen a gotikus stílust, hanem úgyszólván a gót építkezési eszmét önállóan dolgozták fel és saját lelkiéletük szerint alakították át. A templom belsejében vannak Anglia legnagyobb és legjelesebb férfiainak szobrai. Itt vannak a kápolnák, melyekben a régi királyok és hitveseik pihennek. Itt van egy részlet, ahol élnek merednek ama államférfiak és hadvezérek szobrai, akik úgy békében, mint háborúban hazájuk nagyságán munkálkodtak. Egy másik hajóban költők és művészek szobrai állanak. Ha e csarnokon végig haladunk, úgy tetszik, mintha az egész angol történelem megelevenedve vonulna el szemünk előtt. A legnagyobb dicsőség, amit Anglia legkiválóbb férfiainak nyújthat az, hogy ebben a templomban szobrukat felállítja.

Nem kellett sokáig keresni, midőn a középső hajónak folyosóján nagy márványtáblát pillantottam meg *Wesley Károly* és *János* domborművű képmásával. Sokáig megállottam itt és elgondolkoztam rajta, hogy mennyi áldás áradt e két férfiútól mindenfelé a világon. A két Wesley születése és halála napján kívül még Wesleyék következő mondásai vannak ide bevéve: „Mindenek közül a legjobb az, hogy Isten velünk van;” „Az egész világ az én paróchiám;” „Isten eltemeti munkáit, azonban folytatja munkáját.”

Vasárnapon reggel résztvettem az istentiszteleten ama kápolnában, melyet még maga *Wesley* épített és melyben még röviddel halála előtt (1791. márcz. 2) predikált. Megvan még többi között a szószék, melyet készítettett és az olvasópulcz. Milyen áldott vasárnapi délelőtt volt ez! Már az ajtóban kellemesen meglepett, amidőn *dr. Lüring* Emil tanár köszöntött, akit e helyen bizony nem sejtettem. Most ő tanár a frankfurti papneveldeben, de azelőt husz évig Indiában misszionárius volt. Később a világmissziói gyűlésen sokszor használt vettem az ő ismeretségének számos kínai és indiai misszionáriussal. Nyomban be is mutatott engem egy sereg misszionáriusnak Japánból, Kínából, Afrikából és Amerikából, akik hasonlóképen utközben Edinburg felé a Wesley templomában akartak egy predikációt meghallgatni.

Az istentisztelet nem volt rövid. Tizenegy órától háromnegyed egyig tartott, de érdekes volt, építő és felemelő. Életlűtetett benne. Az ének élénksége, az imádságok bensősége és mindenekelőtt az érdekes és tiszta ígéhirdetés mély benyomást tettek a hallgatóra.

A templom mellett áll a ház, melyben *Wesley* lakott, munkálkodott és ahonnan lelke is hazaszállt. Most olyan muzeumfélért rendezték benne. A szobák úgy maradtak, miként *Wesley* életében voltak. Az asztal, mely előtt ült, a székek, könyvespolczok, sőt teáskannája is, melyben önmaga szokta volt teáját elkészíteni, mind megvannak itt. Vajjon miért érdeklődik az ember annyira nagy férfiak holmijai iránt? A dolgozószobájába egy kis hálószoba nyílik, melyben e világ számára szemei lezáródtak. Mögötte egy kicsiny kamra, melybe visszavonult az imádságra. Sokáig nem tudtam e helyről távozni. Mi volt *Wesley* sikereinek a kulcsa? Az ő imádságának szárnyai. Hányszor borult térdre e kis kamrában! És ha manapság a metodizmus az eszköz Isten kezében sok millió lélek megmentésére, úgy e dús gyümölcsök csirája ama komoly imádságokban rejlik. Úgy éreztem, mintha reám is áthatna valami abból az imádságos hangulatból, mely e szobákban lengett és fohászkodtam az Úrhoz, vajha egyházának ma is sok komoly imádkozót adna. E kis kamra meglátogatása úgy előkészített engem a világmissziói gyűlésre, hogy jobban nem is kíváhhattam volna.

Terjesszük a Békeharangot!
Hadd szóljon a szava messzire!

A serleg felírása.

Nagy Frigyes porosz király egyik ismert híres bajnokának, *von Seldt* nevezetűnek, ki a király számos hadjáratában részt vett, szépapijáról szól az alábbi igaz történet.

Amidőn *Seldt*, a szépapa, hadba vonult, táskájába felesége egy pár üveg pálinkát is belerakosgatott. Ő még azt hitte, amint manapság is akárhányan gondolják, hogy a pálinka, e drága üdítő és erősítő ital nélkül nem is lehet hadba járni. Drágának ugyan akkori időben elég drága volt, mert azelőtt a pálinka négyszer annyiba került, mint ma és mégegyszer annyiba, mint a bor, úgy hogy csak a tisztek itták és nem a közlegények. Ugyancsak e palaczkokkal adott neki egy fogóval ellátott kicsiny ezüst serleget, melynek feneke ezüst érem volt Erzsébet czárné képmásával. Erre a kupára reávésette a felírást: „*Sokat ne igyál!*”

Miután a szépapa két évet végigcsatározott, rájött arra, hogy hitvese azt a felírást prófétaí előérzéssel adta útavalónak. Mert a pálinkát mindinkább megkivánta és felismerte, hogy hovatovább részegeskedő lesz belőle. Magához hívta ezért szárnysegédét, akinek *von der Goltz* volt a neve és így szólt hozzá: „*Goltz*, maga is meg én is ugyanazon veszedelemben vagyunk. A szesz mindkettőnknek szükségletévé vált, folyton többet s többet iszunk. Ha ez így megy tovább, mihamar iszákosok leszünk. Tudja mit, forduljunk vissza, míg nem lesz késő. Ha maga is úgy gondolkodik, öntsük ki a palaczkokból a bort és pálinkát és ne töltsük meg soha többé, ne igyunk ezentúl egy cseppnyit sem.”

A szárnysegéd szívesen hajlott parancsnokának szavára. Megfogadták, hogy ezentúl nem isznak. Be is tartották szavukat, még öt esztendeig hadakoztak, de minden viszontagság mellett frissek és erősek maradtak. Persze eleinte igen nehéz volt a fogadalmat megtartani és az ősz szépapa, aki 86 éves kort ért el, gyakran mondogatta, hogy nem tudja, vajjon betartotta-e volna szavát, ha nem szégyenkezett volna fiatal szárnysegéde előtt a szőszegés miatt.

Mintegy száz év múlva a szépapa unokája a königsbergi tiszti kaszinóban előadást tartott, melyet igen sok tiszt hallgatott és a hetéves háborúból való e kis történet elbeszélése után felhívta a jelenlevőket, hogy akik az ő elveihez, a szesztől való lemondáshoz csatlakoznak, ennek jeléül lépjenek elő és nyújtsanak neki kezet. Egy tiszt törtétt előre: „Első akarok lenni, ki Önnek kezet nyújt, mert én meg a szárnysegédnek, *Goltz*nak vagyok az ivadéka.”

Ez bizony, így írja le azután *Seldt*, örvendetes meglepetés volt. Az a kis ezüst kupa, mely még a család birtokában van és még ugyanazon felírással ékeskedik, ha a betűk kissé el is mosódtak rajta, annál becsesebbé vált reá nézve. Úgy érezte, azt magasabb kezek intézték, hogy ama férfiúnak, aki száz évvel ezelőtt az első kis mértékletességi együletet alapította, unokája e munkát élet-hívásnak tekinti és hogy ama kis serleg mint drága ereklye még birtokában van. (V—e.)

A jó recepte.

Önmagának rendelte az orvos.

Még a múlt század elején élt Berlinben egy orvos, *Heim* nevű, aki jó doktor is volt, de jó keresztyén is és messziről felkeresték gazdagok és szegények. Lankadatlanul munkálkodott és igaz részvétellel volt minden szenvedő ember iránt. Rőla beszélnek a következő történetet:

Heim igen egyszerűen élt és takarékosan gazdálkodott. Felesége ebben buzgón támogatta. Bölcs takarékoskodás által sikerült évenként valamit félrerakosgatni és lassankint kis vagyont gyűjteni, melyet *Heim* az övéi részére hátrahagyni remélt. Pénzét elhelyezte egy kereskedelmi tüzletben, melynek kitűnő volt a híre és úgy látszott, hogy teljes biztonságot nyújt. De fordult a sor. A francziák bevonultak Poroszországba; fosztogatások, adóztatások kiszípolyozták a népet. Az ipar és kereskedelem pangott, a jólét megszűnt és sok olyan, ki azelőtt dúslakodott, kénytelen volt koldusbőrt venni a kezébe. Ebben a zivatáros időben, midőn sok virágzó vállalat tönkrement, megbukott az a czég is, kire *Heim* pénzét reábizta. Elvesztette keservesen szerzett vagyonát. Ez nagy csapás volt egy majdnem 60 éves emberre.

Pár nap múlva meglátogatta egyik jóbarátja és vigasztalta: „Nagyon sajnálom, hogy ily vesztesség ért!” — „Igen, én is két napig keseregtem, de most már hála Istennek, túl vagyok rajta, meggyőztem magam.” — „Hát ezt hogyan csináltad?” kérde csodálkozva a barát. — „Úgy, ahogyan más-kor, mikor már nem tudtam mitevő legyek. Kezdetben nem tudtam elviselni. Éjjel-nappal reá gondoltam. Még ha betegeimnél voltam, akkor is erőlködnöm kellett, hogy gondoltaim el ne szóródjanak. Odahaza lehorgasztottam fejemet. Az asztalnál nem izlett az étel. Még a gyermekeket is elhessegettem magamtól. Így nem maradhatott a dolog. Térdre borultam és kértem az Istent, adjon nekem nyugalmat és bátorságot. Ekkor úgy éreztem, mintha maga az Isten szólna hoz-

zám: Heim, te szegény papnak vagy a fia és én megáldottalak hivatásodban és házában. Éveken át engedtem, hogy pénzzel játszsza, most meg elvettem azt tőled. De jó lesz már felhagyni a zúgolódással, mert jöhet még más is. Enyém a világ minden aranya és ha úgy akarom, pótlom néked az elvesztet. Ezért légy csak ismét jókedvvel, végezd munkádat és bízzál bennem. Igérd meg, hogy bennem bízni fogsz! — Ezt meg is tettem és így meggyőztem magamat. Hitvesem és gyermekem ismét jókedvűek velem együtt. A buzgó imádságnak ez az eredménye."

Ime, ez a jó recept, melyet az orvos önmagának rendelt. De nem ő találta ki, hanem már régi eredű. A jó Isten rendelte az 50. zsoltár 15-ik versében Dávid királynak. Az Úr Jézus maga is használta, másoknak is rendelte és aki csak igénybe vette, mindenkéül jól bevált. (H. H.)

Tiszta lelkiismeret.

Megtörtént, hogy egy kereskedő valamely predikáció hatása alatt megismerte bűnös voltát. Még az éjszaka elgondolkozott üzleti munkáján. Úgy találta, hogy sok mindent másképp kell csinálnia, hogy üzletében is hű keresztyén lehessen. Jól tudta, hogy ezek a változások őt saját személyzete előtt meg fogják alázni és ez nehezére esett. Nem aludt három éjszaka, minden jókedve elhagyta, végül az Istentől kért segítséget és kész volt, ha bármibe is kerül, még a legcsekélyebb dolgokban is bizonyosságot tenni Jézusról. Arcán sugárzott az elhatározottság és öröm, midőn reggel megjelent a boltban. Ezen a napon a palackokról és dobozokról — az üzlet drogeria volt — eltűntek az összes hamis címkék és új címkék kerültek rájuk. Most már kevesebb volt az olyan felírás, hogy „valódi“, „eredeti“, „friss“, „tisza“, de a kereskedő szíve és lelkiismerete lett érte tiszta.

Jézus beletekint-e a mesterségedbe? Van-e hamis címkéd, melyeket nem akarsz feláldozni az igaz Krisztus kedvéért?

Az istenfélelem tesz erőssé.

Kingsley, egy híres angol író mondta egyszer: „Attól a perctől kezdve, mikor tudatára jöttem annak, hogy az Istené vagyok, férfiú lettem.“ Mulassuk meg mindazoknak, akik azt hiszik, hogy a hit csak asszonyoknak és gyermekeknek való, hogy a hit hőseket és férfiakat terem. Egy képviselő azt mondta egyszer egy papnak: „Amit legjobban nélkülözünk, azok az igazi férfiak.“ — „El is hiszem,“ volt a pap válasza „mert Önök elvetik a hitet, mely férfiakká tesz!“

Éretted ezt tettem!

Hát te énérted?

Midőn az istenfélő gróf Zinsendorf betért egy fogadóba, ott látott a falon keresztet lógni, de a kereszt lelkéből nem érzett e házban semmit. Szerette volna itt az emberek megmagyarázni, hogy mit tett értünk Krisztus, hogy értünk emberekért meghalt, bűneinkért szenvedett, megnyitotta az utat az ég felé és most azt kívánja, hogy ezen áldozatért legyünk hálásak, szolgáljunk Istennek és csakis Őt kövessük. Zinsendorf ezért odairta a kereszt alá: „Éretted ezt tettem! Hát te énérted!“ és azután elutazott. Isten azonban a fogadósne szemeit e feliratra irányította. Ez elhívta férjét, családját és mindnyájukban felderengett annak ismerete, hogy Jézus őértük is meghozta áldozatát. Megfogadták, hogy jó útra térnek és nem szünetek meg addig imádkozni, míg a kegyelem által bizonyos nem lett szívők abban, hogy Jézus halála az ő lelküket is a halálból az életre mentette.

Bántott valaki?

Bocsáss meg érte. De jól jegyezd meg, hogy mi okozott fájdalmat neked. Kerüld ezt, nehogy másoknak is hasonló fájdalmat okozzál. (W.)

Picziny dolgok.

Apró esőcseppekből lesz a nagy zivatar, vékony szálakból az erős kötél, kicsiny sérülésből vérmérgezés és halál származhat. Ha kerülöd is a nagy bűnöket, melyek lelkiismeretteddel össze nem férnek, úgy hagyd el az apró vétkeket is, mert ezek éppen oly veszedelmesek. (Scr.)

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. l.:
vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor és
kedden este 8 órakor.

Palotaútfalun, Dugonits-utca 25.:
szerdán este 7 órakor.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.